

ческо. То знае, че огънятъ изгаря. Когато не трѣбва да пипа нѣкжде, и на възрастния човѣкъ казватъ „Гъшъ!“ Ако не послуша този гласъ, и той ще се намѣри предъ опитността на детето, което е пѣхнало прѣстчето си въ огъня или въ запалената свѣщъ.

Следователно, когато питатъ, какво нѣщо представятъ страданията, казвамъ: Страданията не сж нищо друго, освенъ изгаряне на прѣстъ или на другъ нѣкакъвъ удъ отъ запалена свѣщъ. Като гори, свѣщъта говори на хората, но малцина разбиратъ езика на пламъка, т. е. на свѣтлината. Нѣма по-красивъ езикъ отъ този на свѣтлината. Пламъкътъ на свѣщъта не е нищо друго, освенъ свѣтлина, която прониква въ човѣшкитѣ очи и му дава възможность да вижда. Свѣтлината е свещениятъ огънь на природата. Тя чъртае границитѣ на предметитѣ и ги прави достѣпни за човѣка.

И тъй, силата на човѣка седи въ знанието, което той има за свещения огънь. Човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки сж форми, чрезъ които свещениятъ огънь се изявява. Въ живота всичко се дължи на свещения огънь. Чувства, лишени отъ свещения огънь, сж неустойчиви и студени. Тази е причината, поради която хората се оплакватъ, че нѣкога сж били обичани, но сж изгубили любовта си. Любовта не се губи, но топлината на чувствата изчезва. Срѣщате вашия възлюбенъ или вашата възлюбена и казвате, че студенина лѣха отъ тѣхъ. Чувства, лишени отъ топлина, сж подоб-